

freds med det Gode han har, og ikke efterstræbe det Bedste, som vi senere engang kunne faae; skulde vi gribe noget andet, saa maatte vi være os bevidste, at vi gif forud, netop forud for det, der skeer paa andre Steder; thi kunne vi ikke være saaledes forud, at de Andre maae stræbe at naae os, saa kunne vi være overbeviste om, at de altid vilde være noget forud for os, og vi vilde aldrig naae dem.

Finansministeren: Det har naturligviis ikke været min Mening at ville udtale mig imod at have Bemyndigelse eller at faae Bemyndigelse, men jeg anfaae den ærede jydffe Rigsdagsmands Opfordring til mig at gaae ud paa, om jeg anfaae det nødvendigt eller hensigtsmæssigt, at Thinget gav en saadan Bemyndigelse til at gennemføre en Reform, som Thinget ikke kjender, og om hvilken den rette vedkommende Minister har sagt, at denne Sag endnu ikke forekommer Regjeringen at være moden til endelig Afgjørelse. Jeg har efter denne Opfordring anseet det for min Pligt at erklære, at jeg ikke anseer enten en saadan foregaaende Bemyndigelse for nødvendig, ei heller den Opfordring, som deri skulde ligge for Regjeringen til at skride raskere frem end den ellers vilde, fordi jeg er mig bevidst, at baade jeg selv og den Afdeling af mit Ministerium, som dette Anliggende nærmest vedkommer, i saa Hensende gaaer frem med al den Hurtighed, som den fornødne Overveielse af Sagen kræver. Vi maa vel erindre, mine Herrer, at vi kun en kort Tid have været paa det constitutionelle Gæbet, og at denne Sag, som i mange Aar har været under Overveielse, den er først nu bleven ført til et virkelig gennemførligt Forslag for, saa Maaneber siden. Jeg synes vel, at man kan vente efter de Arbejder, som allerede foresigge fra Regjeringen, at Regjeringen i Almindelighed og Finansministeriet i Særdeleshed ikke onsker at lade Sager ligge længere end nødvendigt, men der er en anden Ting, som jeg ved Siden af mit Duffe om enhver Sags størst mulige Fremgang ogsaa bør have for Die, det er, at jeg finder, at den er moden, idetmindste efter mit Skøn, til at komme frem for Rigsdagen; naar dette er Tilfældet, saa skal jeg ikke undlade at komme frem med den, men hellerikke før. Vil Thinget imid-

lertid ikke desmindre give mig en saadan Bemyndigelse, som af den ærede Rigsdagsmand blev antydet, da kan jeg naturligviis ikke have noget imod at modtage en saadan Bemyndigelse; men jeg gjentager, at ligesom denne Bemyndigelses Udeblivelse ikke vil kunne udøve nogen Indflydelse paa, hvad jeg kan og vil gjøre for denne Sag, saaledes vil dens Meddelelse umulig kunne fremskynde Sagen mere, end hvad jeg allerede for min Deel anseer for min Pligt. Forsaavidt den sidste ærede Taler ostere er kommet tilbage paa Transportvæsenets Fond, da maa jeg rigtignok tilstaae, at jeg aldrig har skjælnet, eller troer i Fremtiden at ville komme til at skjælnet mellem Statskassen og Finansskassen, men vel imellem Staten og Statskassen. Det ærede Udvalgs Indstilling angaaende Transportvæsenets Fond, det gaaer hellerikke ud paa at erklære det for Statskassens, i Modsatning til Finansskassens; men det gaaer ud paa, at erklære det for at være Statens; var dette ikke Tilfældet, saa maatte jeg have udtalt mig meget stærkere imod denne Indstilling, end jeg har gjort. Saaledes som Udvalgets Forslag er, saaledes maa jeg erklære, at jeg ikke anseer Uoverensstemmelsen mellem dette og Vædringsforslaget for at være af nogen særlig Betydning.

Tscherning: Jeg vilde foreløbig kun bemærke, at jeg allerede flere Gange har givet Bøviser nok for, at jeg ikke onsker, at umodne Projecter skulle komme frem. Hvad nu dette sidste Punct angaaer, saa kan jeg ikke nægte, at jeg immer seer Staten fra forskjellige Standpuncter, og naar jeg taler om Fond og om Penge og om Staten, saa seer jeg immer disse Penge og disse Fond høre Staten til igennem Statskassen; laae de udenfor Statskassen, saa laae de for mig paa den alfare Landevei.

Ove Thomsen: Da jeg forlangte Ordet, havde Discussionen om denne Sag en meget fredelig og rolig Gang, saa jeg ikke troede, at den skulde antage den noget vældige Character, som den siden har taget; men da jeg hører til de mere rolige og fredelige Naturer (Latter, Tscherning: Ja, jeg hører ogsaa til de rolige Naturer), saa vil man vel finde det i Orden, at ogsaa jeg gaaer tilbage til denne Rolighed, i det Haab, at vi maaskee kunne